

Pritožba, ki jo je Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. vložila 11. decembra 2014 zoper sodbo Splošnega sodišča (peti senat) z dne 19. novembra 2014 v zadevi T-430/14, Mirelta Ingatlanhasznosító Kft./ Evropska komisija in Evropski varuh človekovih pravic

(Zadeva C-576/14 P)

(2015/C 073/20)

Jezik postopka: madžarščina

Stranke

Pritožnica: Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. (zastopnik: K.D. Pap, odvetnik)

Drugi stranki v postopku: Evropska komisija in Evropski varuh človekovih pravic

Predlog

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

— izpodbijani sklep razglasi za ničen in zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Glavni pritožbeni razlog: napačna razlaga tožbe s strani Splošnega sodišča

Pritožnica meni, da je Splošno sodišče njene tožbene predloge napačno razlagalo in preoblikovalo ter napačno razlagalo tudi obrazložitev njene tožbe, ker je ugotovilo, da je bila vložena zaradi „zavrnitve Komisije, da bi proti državi članici začela postopek zaradi neizpolnitve obveznosti“.

Pritožnica trdi, da je bil namen njene tožbe, da Splošno sodišče „**Evropski komisiji naloži, naj izvede postopek v skladu s pravom Unije, ki zagotavlja učinkovitost tega prava**“.

Pritožnica je na podlagi tega vložila tožbo proti Komisiji, ker je menila, da je bila zaradi očitne kršitve njene pravice do poštenega sojenja kršena temeljna pravica, ki jo zagotavlja Listina Evropske unije o temeljnih pravicah. Meni, da jo je Komisija, ker ni izvedla poštenega postopka, ker ni opravila analize v skladu s pravom Unije in ker ni zagotovila učinkovitosti prava Unije (zlasti navedene Listine temeljnih pravic), prikrajšala ne le za njeno pravico do poštenega sojenja, ampak tudi za njeno pravico do učinkovitega pravnega sredstva.

Pritožnica meni, da razlaga njene tožbe, ki jo je podalo Splošno sodišče, pomeni, da je neposredna posledica postopka, ki ga je treba izvesti v skladu s pravom Unije, da mora Komisija v primeru objektivnega vrednotenja tega prava, izvesti postopek zaradi neizpolnitve obveznosti, česar pritožnica ne more zahtevati.

Nasprotno, pritožnica meni, da je iz določb Listine o temeljnih pravicah, ki ima enako pravno veljavnost kot pogodbe, razvidno, da lahko Komisija le po poštenem vrednotenju na podlagi sodne prakse presodi, ali bo uvedla postopek zaradi neizpolnitve obveznosti. Zato je *pošten postopek primarna zahteva* in lahko Komisija svojo diskrecijsko pravico – ki se po mnenju pritožnice ne more voditi do kršitve temeljnih pravic – uveljavlja le po izvedbi poštenega postopka, ker se lahko sicer, tako kot v obravnavani zadevi, navedena Komisija znajde v okoliščinah, ko ne bo mogla o ničemer odločati.

Podredni pritožbeni razlog: pravo Unije ne določa diskrecijske pravice Komisije, da odobri izjemo od obveznosti držav članic, da uporabijo sekundarno zakonodajo in uredbo in to toliko manj posredno

Analiza Splošnega sodišča v zvezi z diskrecijsko pravico Komisije, navedena v točki 6 sodbe, z več vidikov krši zavezujoče in nedvoumne predpise pogodb, ki zato ne spadajo v diskrecijsko pravico Komisije, s tem da po mnenju pritožnice zadnjenavedena nima niti diskrecijske pravice v zvezi z obveznostjo zagotavljanja spoštovanja temeljnih pravic, ki jih določa Listina Evropske unije o temeljnih pravicah.

Pritožnica v tožbi ni niti enkrat izpodbijala diskrecijske pravice Komisije, ampak je v bistvu navedla dejstvo, da Komisija ni imela niti možnost izvajati svojo diskrecijsko pravico v skladu z ustaljeno sodno prakso, ki jo navaja Splošno sodišče, ker se za izvajanje diskrecijske pravice zahteva tudi, da je samo vrednotenje pošteno in da obstaja nekaj, o čemer je mogoče racionalno presojati.

Pogodba, ki je višje v hierarhiji kot sodna praksa, določa, da mora Komisija zagotoviti učinkovitost prava Unije.

V konkretnem primeru je uslužbenec Unije (organ Unije), ki je opravil preučitev, pritožnico prikrajšal za temeljno pravico, ker je presodil in odločil namesto Komisije predhodno in nepošteno, o vprašanih, o katerih nima pravice presojati, drugače rečeno, namesto diskrecijske pravice, je o zadevi pritožnice odločal sam uslužbenec na podlagi napačne presoje dejanskega stanja.

Pritožnica meni, da niti nacionalno sodišče, niti Evropska komisija ne more presojati, ali je na podlagi člena 101 PDEU uporaba Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 o izvajanju navedenega člena obvezna, in da tudi Komisija ne more odločiti, da zavrnitev uporabe uredbe Unije (očitna neuporaba) pomeni isto kot, da ta ni bila uporabljena „na določen način“. Ta ugotovitev že sama po sebi dokazuje kršitev pravice pritožnice do poštenega postopka in da je bila zato prikrajšana za svojo pravico do učinkovitega pravnega sredstva in zakonitega sodnika.

Tožba, vložena 19. decembra 2014 – Evropska komisija/Kraljevina Belgija

(Zadeva C-589/14)

(2015/C 073/21)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: J.-F. Brakeland in W. Roels, agenta)

Tožena stranka: Kraljevina Belgija

Predlogi tožeče stranke

- ugotovi naj se, da Kraljevina Belgija z ohranitvijo določb, v skladu s katerimi
  - je na področju obresti glede terjatev, ki niso v obliki vrednostnih papirjev, investicijska družba s sedežem v drugi državi članici ali v državi EGP zavezana davčnemu odtegljaju od teh obresti, medtem ko je investicijska družba s sedežem v Belgiji oproščena tega odtegljaja, in
  - se na področju obresti glede terjatev, ki so v obliki vrednostnih papirjev belgijskega izvora, uporabi davčni odtegljaj, kadar so vrednostni papirji vloženi v ali vpisani na račun finančne institucije s sedežem v drugi državi članici ali državi EGP, medtem ko so te obresti oproščene davčnega odtegljaja, kadar so vrednostni papirji vloženi v ali vpisani na račun finančne institucije s sedežem v Belgiji,

ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi členov 56 in 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije ter členov 36 in 40 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru;